

Sygn. akt XVII AmE 36/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2022 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) Spółki Jawnej z siedzibą w N.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki Jawnej z siedzibą w N. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 9 grudnia 2019 roku, Nr (...)(...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki Jawnej z siedzibą w N. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 36/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 9 grudnia 2019 roku, numer (...)(...), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a, w związku z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 ze zm.), w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., Nr 133, poz. 924), oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 6 grudnia 2018 r., na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia dla (...) Spółka Jawna z siedzibą w miejscowości N., kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10 – 31 sierpnia 2015 r., orzekł, co następuje:

1. (...) Spółka Jawna z siedzibą w miejscowości N. (NIP: (...)) w dniach 10, 11 i 12 sierpnia 2015 r., w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w miejscowości N. przy ul. (...), naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy.

2. Za działanie wymienione w punkcie 1. Wymierzam dla (...) Spółka Jawna z siedzibą w miejscowości N. karę pieniężną w kwocie 11 019 zł (słownie: jedenaście tysięcy dziewiętnaście złotych).

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Spółka Jawna z siedzibą w N. złożył odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości.

I. Zaskarżonej Decyzji zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj:

1) art. 56 ust. 1 pkt 3a, art. 11 oraz art.11d ust. 3 Prawa energetycznego, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy zgodnie z literalną treścią przedmiotowego art. 56 ust. 1 pkt 3a, nie ma on zastosowania do art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa Energetycznego, który to artykuł stanowił samodzielną materialną podstawę wprowadzenia ograniczeń w poborze energii elektrycznej, a nie art. 11d ust. 3 Prawa Energetycznego na który powołuje się Prezes URE w Zaskarżonej Decyzji;

2) art. 11 i art. 11d ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 3a Prawa Energetycznego, poprzez jego błędne zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy, polegające na przyjęciu przez Organ, iż norma prawna wynikająca z ww. przepisów daje w niniejszej sprawie podstawę do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej wskazanej w art. 56 ust. 1 pkt 3a Prawa Energetycznego;

3) art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa Energetycznego, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis ten należy uznać za regulację szczegółową określającą przede wszystkim okres, na jaki OSP może wprowadzić ograniczenia, a nie samoistną podstawę prawną do wprowadzenia tych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej;

4) § 3 ust. 4 pkt 1 w zw. z § 9 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007, Nr 133, poz. 924) (dalej: „Rozporządzenie”), poprzez jego błędną wykładnię polegającą na błędnym przyjęciu przez Organ, iż wyłączenie ograniczeń wskazanych w § 3 ust. 4 nie dotyczy powoda woda oraz, że przepisy tego artykułu mają wyłącznie zastosowanie na etapie planowania, a nie realizacji planów ograniczeń;

5) § 6 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji nie zastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy, na skutek błędnego przyjęcia, że przepisy tego artykułu mają wyłącznie zastosowanie na etapie planowania, a nie realizacji planów ograniczeń;

6) art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawa przedsiębiorców (Dz.U. z 2019, Nr. 1292, t.j.), (dalej: „Prawo przedsiębiorców”) poprzez niezastosowanie tego przepisu w stanie faktycznym niniejszej sprawy i nałożenie na Spółkę kary pieniężnej, pomimo braku materialnej podstawy prawnej do jej nałożenia, w sytuacji gdy przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy;

2. naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienia miały wpływ na wynik sprawy, tj:

7) art. 7a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.), (dalej: „k.p.a”), które miało wpływ na wynik sprawy i nałożenie na Spółkę kary pieniężnej za naruszenie obowiązku wprowadzonego na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Prawa energetycznego, podczas, gdy art. 56 ust. 1 pkt 3a Prawa energetycznego nie przewiduje takiej sankcji;

8) art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. skutkujące błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na bezzasadnym przyjęciu, że Spółka nie dostosowała się do ograniczeń wprowadzonych na mocy rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej (Dz.U. z 2015 r., poz. 1136), które wprowadziło ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31

sierpnia 2015 r. do godziny 24:00, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie bezspornie wynika, że Spółka dostosowała się do ww. ograniczeń,

3. ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej, na wypadek nie uwzględniania ww. zarzutów, Zaskarżonej Decyzji zarzucił naruszenie

9) art. 56 ust. 6a Prawa Energetycznego, poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie, wynikające z błędnego przyjęcia, iż przekroczenia jakich dopuściła się Spółka miały charakter znaczny i w konsekwencji groziły one bezpieczeństwu energetycznemu kraju, a także uznaniu, że do zastosowania ww. przepisu wymagane jest stosowanie się do ograniczenia w poborze energii przez cały okres trwania ograniczenia, a nie tylko w trakcie jego części.

II. Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie z art. 479⁵³ § 2 k.p.c. wniósł o:

1) o uchylenie Zaskarżonej decyzji w całości,

2) ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie braku naruszenia obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej przez Spółkę,

3) alternatywnie z daleko posuniętej ostrożności procesowej, w przypadku uznania przez Sąd, iż doszło w niniejszej sprawie do naruszenia obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej przez Spółkę, wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia Spółce kary pieniężnej.

Wniósł również o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm przepisanych.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. skierowanie sprawy na rozprawę,

3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Pozwany w piśmie z dnia 27 maja 2020 roku (k. 61) cofnął wniosek o przeprowadzenie rozprawy.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Energia elektryczna do obiektu odbiorcy: (...) Spółka Jawna z siedzibą w miejscowości N., zlokalizowanego w miejscowości N. przy ul. (...) - dostarczana jest na podstawie Umowy kompleksowej zawartej w dniu 2 stycznia 2014 r., zgodnie z którą, Odbiorca zobowiązany jest do ograniczenia poboru mocy w przypadku wprowadzenia ograniczeń na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów. (k. 25-30 akt adm.) Informacje o wielkości danych dotyczących Odbiorcy wynikające z Planu wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które obowiązywały Odbiorcę w okresie od 10 do 31 sierpnia 2015 r., zostały przekazane Odbiorcy przez (...) wraz z pismem z dnia 20 sierpnia 2014 r. o sygn. (...) (k. 31 akt adm.)

(...) S.A. w dniu 10 sierpnia 2015 roku wydały komunikat, iż w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu postanowień art. 3 pkt 16d ustawy - Prawo energetyczne wprowadzając, na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 tej ustawy, od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r, ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii

elektrycznej. Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...) S.A., działając na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, powiadomiły Ministra Gospodarki (obecnie: Minister Energii) i Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 ustawy - Prawo energetyczne, tj. w trybie wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r. Rada Ministrów w dniu 11 sierpnia 2015 r. wydała Rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00. (okoliczności bezsporne)

Na wezwanie Prezesa URE (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. (dalej: (...)), do której sieci (...) Spółka Jawna z siedzibą w miejscowości N. (dalej: „Odbiorca”) jest przyłączona, pismem z dnia 22 lipca 2016 r. o znaku (...) przedstawił zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Na podstawie powyższych danych zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 – 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w miejscowości w miejscowości N. przy ul. (...) (dalej „obiekt Odbiorcy”). Wartość przekroczenia przez Odbiorcę dopuszczalnego poboru mocy [MW w godzinie] w poszczególnych dniach wynosiła:

- 10 sierpnia 2015 r. łącznie 2,2870100 (MW w godzinie);
- 11 sierpnia 2015 r. łącznie 1,2060200 (MW w godzinie);
- 12 sierpnia 2015 r. łącznie 0,1801500 (MW w godzinie).

Łącznie dla wyżej wymienionego okresu Odbiorca przekroczył 3,6731800 MW w godzinie.

(k. 3-4 akt adm.)

Pismem z dnia 6 grudnia 2018 r. Prezes URE zawiadomił Odbiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, wzywając go jednocześnie do zajęcia stanowiska w sprawie, tj. w szczególności do złożenia wyjaśnień dotyczących powodów niedostosowania się przez Odbiorcę do wprowadzonych ograniczeń, a także nadesłania kopii wszelkich dokumentów mogących stanowić dowód w sprawie. W szczególności Odbiorca został wezwany do ustosunkowania się do przekazanych mu informacji otrzymanych przez Prezesa URE od (...) wskazujących na stopień niedostosowania się Odbiorcy do wprowadzonych w dniach 10 – 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. (k. 1-2 akt adm.)

Pismem z dnia 5 lutego 2019 r. Odbiorca przedstawił Prezesowi URE swoje stanowisko w niniejszej sprawie. (k. 8-16 akt adm.)

W toku postępowania Prezes URE wzywał odbiorcę oraz (...) do udzielenia dalszych wyjaśnień oraz złożenia dokumentów. (k. 36, 37, 38-46, 47-54, 57-60 akt adm.)

Pismem z dnia 22 listopada 2019 r., zawiadomiono Odbiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz wyznaczono 7-dniowy termin na zapoznanie się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i wniesienie co do niego ewentualnych uwag. Zawiadomienie zostało prawidłowo doręczone Odbiorcy w dniu 29 listopada 2019 r. (k. 55, 56 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Strony nie wystąpiły o przeprowadzenie rozprawy, natomiast rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne, wobec czego wystąpiły podstawy rozstrzygnięcia sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie nie jest zasadne.

W treści odwołania powód twierdził, iż nie zaistniały przesłanki na nałożenia kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a p.e., gdyż przepis ten odnosi się wprost do art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 p.e., natomiast przedmiotowe ograniczenia zostały wprowadzone na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 p.e.

Powyższe twierdzenie powoda jest niezasadne.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne w przypadku zagrożenia:

- 1) bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej polegającego na długookresowym braku równowagi na rynku paliwowo - energetycznym,
- 2) bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej,
- 3) bezpieczeństwa osób,
- 4) wystąpieniem znacznych strat materialnych

- na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części mogą być wprowadzone na czas oznaczony ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła. Zgodnie natomiast z ust. 6 Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb wprowadzania ograniczeń, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę znaczenie odbiorców dla gospodarki i funkcjonowania państwa, w szczególności zadania wykonywane przez tych odbiorców; zaś zgodnie z ust. 7, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw energii, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła, w przypadku wystąpienia zagrożeń, o których mowa w ust. 1.

Dalej wskazać należy, iż zgodnie z art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego może wprowadzić ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Z treści powyższego przepisu wynika, iż w przypadku powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii do kompetencji OSP na mocy tej ustawy należało wprowadzenie ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii, na okres nie dłuższy niż 72 godziny. W dalszej kolejności ustawodawca przewidział, w treści art. 11d ust. 3 tej ustawy, iż w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, w zakresie niezbędnym do usunięcia tego zagrożenia. Należy wskazać przy tym, iż art. 11 c jak również art. 11 d ustawy – Prawo energetyczne jest wynikiem implementacji postanowień dyrektywy 2005/89 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotyczącej działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych. Przyczyną powołania powyższych przepisów jest zatem dalsze doprecyzowanie działań jakie powinien podjąć OSP w związku z zaistnieniem (powstaniem i występowaniem) zagrożenia bezpieczeństwa dostawy energii Elektrycznej, jednym z nich jest wprowadzenie przedmiotowych ograniczeń, do których powód powinien był się zastosować. Okoliczność,

iz doprecyzowanie okresu na jaki OSP może wprowadzić przedmiotowe ograniczenia, o którym mowa w treści art. 11c ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, nie oznacza, iż nie zostały one wprowadzone na podstawie art. 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Treść przedmiotowych regulacji prawnych tj. art. 11 c ust. 2 pkt 2 i 11 d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne pozostaje w ścisłym związku, albowiem dopiero łączna ich treść określająca podstawę do wprowadzenia ograniczenia przez OSP okresie występowania zagrożenia tj. art. 11 d ust. 3 oraz określająca możliwy okres, czemu służy art. 11c ust. 2 pkt 2, którego stosowanie jest możliwe już w sytuacji powstania zagrożenia, umożliwia skuteczne wprowadzenie przedmiotowego ograniczenia przez OSP, tj. w ściśle organicznym czasie i na ściśle określonym terytorium. Niewątpliwie zaś fakt „występowania zagrożenia” wynika wprost z treści komunikatu OSP, w którym stwierdził „wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej”. W świetle powyższego OSP, w myśl powyższych regulacji prawnych posiadała kompetencję do wprowadzenia przedmiotowych ograniczeń w poborze energii w myśl art. 11d ust. 3, zaś okres i zakres terytorialny ich obowiązywania, na podstawie art. 11c ust.2 pkt 2 powołanej ustawy wprowadzono od godziny 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 roku z informacją o zgłoszonej konieczności wprowadzenia dalszych ograniczeń w trybie art. 11 ust. 7 ustawy – Prawo energetyczne. Jak już bowiem wskazano, OSP mogło wprowadzić przedmiotowe ograniczenia do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust.7, lecz nie dłużej niż na okres 72 godzin. Wskazać przy tym należy, iż jedynie realizacja działań z zachowaniem przedstawionej wyżej kolejności umożliwiała uzyskanie podstawowego celu powołanej ustawy, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego w kraju.

W świetle powyższego nieuzasadnione jest wnioskowanie powoda, iż wprowadzenie przez OSP przedmiotowych ograniczeń w czasie „wystąpienia zagrożenia” tj. na podstawie art. 11d. ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, którego okres i zakres terytorialny został określony zgodnie z wymogami art. 11c ust. 2 pkt 2 powoduje zwolnienie powoda z odpowiedzialności, o której mowa w treści art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne.

Bezsporny był w niniejszej sprawie fakt niedostosowania się przez powoda do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w dniach 10, 11, 12 sierpnia 2015 roku i przekroczenia przez powoda dopuszczalnego wówczas poboru mocy w wysokości 3,6731800 MW w godzinie.

Powód w treści odwołania podnosił jednak, że spółka charakteryzuje się bardzo wysokim stopniem zaawansowania technologicznego. Dodatkowo z uwagi na wykorzystywane w procesie produkcyjnym surowce i park narzędziowy wymagane jest zastosowanie określonych środków technicznych i technologicznych dla zapewnienia bezpieczeństwa zarówno osób i środowiska, ale również i samego procesu produkcji. Spółka jest jednym z większych w Polsce producentów artykułów elektroinstalacyjnych, które spełniają najwyższe normy jakościowe wymagane przepisami krajowymi oraz Unii Europejskiej oraz wchodzi do wąskiej grupy najnowocześniejszych producentów urządzeń i produktów elektroinstalacyjnych w Europie. Zakład produkcyjny w N. zaprojektowano i zbudowano z myślą o minimalizacji oddziaływań na środowisko. Spółka stosuje zasadę korzystania z najbardziej innowacyjnych i najmniej emisyjnych technologii, które są obecnie dostępne na świecie. Wobec powyższego powód wskazał, że zakres przekroczeń dopuszczalnych progów poboru Mocy Umownej, które miały miejsce w dniach 10 – 12 sierpnia 2015 r. był nieznaczny i był wynikiem konieczności zachowania bezpiecznego ograniczenia produkcji oraz sukcesywnego wygaszania procesów technologicznych. Przekroczenia, które miały miejsce w pierwszym dniu wprowadzenia ograniczeń, tj. 10 sierpnia 2015 r. wystąpiły przez 12 godzin, ale już w dniu 11 sierpnia 2015 r. przez 7 godzin a w dniu 12 sierpnia 2015 r. przez zaledwie 3 godziny w sytuacji gdy okres niezbędny dla bezpiecznego zredukowania procesów produkcyjnych wynosi co najmniej 8 godzin. Dodał też, że Zakład w N. pracuje w trybie tryzmiannowym przez co najmniej 345 dni w roku kalendarzowym. Taką specyfikacją pracy Zakładu uniemożliwia jego natychmiastowe zatrzymanie lub uruchomienie bez ryzyka wystąpienia awarii i bez naruszenia zasad bezpieczeństwa niezbędnych dla ochrony życia ludzkiego, instalacji i środowiska.

Wskazać tu przede wszystkim należy, że powód nie wykazał w niniejszym procesie, iż należy do kręgu podmiotów, które w myśl §6 ust. 1 przedmiotowego Rozporządzenia podlegają ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami, ani też, że wykazał taki fakt na etapie opracowania planu ograniczeń. Zgodnie natomiast z treścią z §8 ust. 1 i 2 wskazanego Rozporządzenia operatorzy opracowują plany wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 11 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne. Z treści dokumentów

znajdujących w aktach postępowania administracyjnego wynika, że określona w „planie wprowadzania ograniczeń”, w szczególności wielkość mocy bezpiecznej (0,400 MW) została ustalona wspólnie z powodem. Jak wynika z pisma OSD z dnia 17 października 2019 roku i załączonych dokumentów: „(...) na wysłaną do Odbiorcy ankietę dotyczącą planu ograniczeń znak: (...) (...) z dnia 5 marca 2014 r.(załącznik nr 2), Odbiorca przysłał swoją propozycję planu (załącznik nr 3). Dla (...) nr (...) przyjęte zostały wartości zaproponowane przez Odbiorcę.” (k. 38- 45). Z powyższego wynika zatem, że wartość tzw. mocy bezpiecznej, jak i pozostałych wartości ujętych w planie ograniczeń (k.31 akt adm.) została zadeklarowana przez powoda i ustalona przez (...) na zaproponowanym przez powoda poziomie. Z powyższego wynika też, że wobec wprowadzonych ograniczeń, powód – mając na względzie wskazane w planie ograniczeń wartości w poszczególnych stopniach zasilania, nie był zobowiązany do natychmiastowego zatrzymania pracy urządzeń i całkowitego zaprzestania poboru energii, a jedynie do przygotowania i zastosowania odpowiednich działań w przedmiotowym okresie, których rezultatem byłoby ograniczenie poboru energii w odpowiednim zakresie, czego jednak nie wykonał.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie stosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wprowadzonych na podstawie art. 11, art. 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3. Jak już wyżej wskazano powód nie dostosował się do wprowadzonych ograniczeń w poborze energii w dniach 10, 11, 12 sierpnia 2015 roku przez OSP na podstawie 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne. Powyższe oznacza, że zaistniała przesłanka do nałożenia na powoda przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma charakter obligatoryjny.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym (...). Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Ponadto, według ust. 6a Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W niniejszej sprawie, przy ocenie stopnia szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze zakres przekroczenia w dniach 10, 11, 12 sierpnia 2015 roku mocy o 3,6731800 MW w godzinie. Powyższe wynika bowiem z faktu, iż powód nie stosując się do wprowadzonych ograniczeń, dokonując przekroczenia w powyższym zakresie, w sposób bezpośredni oddziaływał negatywnie na bezpieczeństwo energetyczne. Skutkiem takiego działania może być bowiem wystąpienie rzeczywistego zagrożenia w pracy całego systemu. Powyższa okoliczność świadczy o stopniu szkodliwości czynu powoda wyższym niż znikomy. Z tego względu przyjęcie, że szkodliwość czynu powoda była większa niż znikoma, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 3a ustawy – Prawo energetyczne. Tym samym niezasadny był podniesiony przez powoda zarzut naruszenia art. 7 k.p.a.

W niniejszej sprawie brak było też podstaw do przyjęcia, iż zaistniały przesłanki do zmniejszenia nałożonej na powoda kary. W nawiązaniu do złożonego przez powoda dokumentu wskazującego rozliczenie przychodów w 2018 roku (jako poprzedzającym rok w którym wydano zaskarżoną decyzję) wynika, że maksymalna kara jaką mógł nałożyć pozwany wynosiła (...) zł (k. 34 akt adm.). Mając powyższe na względzie oraz treść art. 56 ust.3 cytowanej wyżej ustawy przyjmując należało, iż nałożona na powoda kara w wysokości 11.019,00 zł jest znacznie niższa od limitu określonego treścią art. 56 ust.3 ustawy – Prawo energetyczne. Ponadto zauważenia wymaga okoliczność, iż wysokość kary jest adekwatna do wysokości dokonanego przez powoda przekroczenia. Wysokość kary pieniężnej stanowi bowiem iloczyn 3,000 zł i łącznego przekroczenia mocy odpowiadającej MW w poszczególnych godzinach doby, po zaokrągleniu w dół pełnych złotych (3,6731800 MW x 3,00 zł) zwłaszcza, iż wartość mnożnika wynika z tego pozwany wziął pod uwagę poziom najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej za 1 MW energii elektrycznej na rynku bilansującym, tj. 1,50 zł (odnotowanej 7 stycznia 2016 roku), której należałoby się spodziewać przy ograniczonej podaży elektrycznej w okresie 10-31 sierpnia 2015 roku. Jak zasadnie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 25 marca 2021 roku, sygn. akt VII AGa 825/19: „Przyjęcie tej ceny, jako najwyższej możliwej ceny rozliczeniowej, znajduje uzasadnienie w fakcie, że tak ustalona wysokość kary ma być dla przedsiębiorcy sankcją odczuwalną, a nie symboliczną.” Tak ustalona kara nie przekracza również możliwości płatniczych powoda. Ponadto wskazać należy, iż kara administracyjna nie stanowi

odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości, jest relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia i jego przyczyny, która tkwiła w zaniedbaniu powoda w postaci braku odpowiednich procedur umożliwiających w odpowiednim czasie zastosowanie się do poboru energii w organicznym zakresie. Będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości 11.019,00 zł będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty postępowania po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska